

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a személyesen eljár felperes neve (**felperes címe**) felperesnek - a Harsányi Ügyvédi Iroda által képviselt alperes neve (**alperes címe**) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. november 19. napján meghozott 31.P.22.635/2009/19. szám alatti ítélete ellen a felperes részéről 20., 21. és Pf.3. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 60.000 (hatvanezer) forint másodfokú perköltséget, és leletezés terhe mellett 8 napon belül rójon le 30.000 (harmincezer) forint hiányzó fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a végleges keresetében egyrészt a Ptk. 5. §-ának (2) bekezdése, a 339. §-ának (1) bekezdése, az 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 6. §-ának (1) bekezdése, 40. §-ának (1) bekezdése alapján 2.500.000 forint vagyoni és nem vagyoni kártérítés, valamint ezen összeg után 2007. február 20. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamat megfizetését, másrészt a Ptk. 84. §-ának (1) bekezdés c) pontja alapján a magánlakáshoz való jogot sértő intézkedése miatt az alperes elégtétel adására kötelezését kérte.

Előadta, hogy az Ítéltábla a számú ítéletével az alperes részére 2.000.000 forint, a T. GmbH. részére 2.000.000 forint, a P. Kft. részére 2.050.000 forint, az áfát is tartalmazó perköltség megfizetésére kötelezte. Bankhitelt vett fel és a fizetési kötelezettségét 2007. február 20-án 6.050.000 forint bírósági letétbe helyezésével teljesítette. Az alperes a Bíróság letétet elfogadó számú végzését nem

fellebbezte meg, a végzés jogerőre emelkedéséről tudomással bírt, a letét kiutalását is kérte, mégis végrehajtást kezdeményezett a 2.000.000 forint összegű perköltség behajtása végett a Bíróságon - ahol kérelmére 2007. szeptember 27-én ügyszámon végrehajtási lapot bocsátottak ki -, és a ügyszámon folytatott végrehajtás során másodszor is hozzájutott a követeléséhez. A végrehajtási eljárás során valamennyi ingatlanára végrehajtási jogot jegyeztetett be a végrehajtó. Ezt megelőzően el szeretne volna adni az egyik ingatlanát, hogy pénzhez jusson és a meglévő forrásait megóvja. A vevője a T. GmbH. és a P. Kft. javára bejegyzett végrehajtási jogokkal terhelten megvásárolta volna az ingatlant, az alperes végrehajtási jogának bejegyzése után azonban elállt a vételtől, mert az ingatlanon fennálló teher meghaladta volna a vételárat. Ez a jelentős hátrány azzal tetéződött, hogy - mivel az egyik ingatlanát már a bank jelzálogjoga terhelte és végrehajtási joggal terhelt ingatlanokat pénzügyi intézet nem fogad el fedezetként - nem maradt más választása, mint úgy jutni magánkölcshöz, hogy a meglévő vagyontárgyai közül ad fedezetet. A 2007. november 30-án kötött kölcsönszerződésben azt vállalta, hogy a kölcsönadó által elfogadott fedezet - L. L. által festett „...” című festmény - ellenében kapott 2.000.000 forint kölcsönt 2008. január 15. napjáig visszafizeti, amennyiben a kötelezettségének nem tudna eleget tenni, a festmény a kölcsöntartozás fejében a kölcsönadó tulajdonába kerül. A magánkölcst kifejezetten az alperes végrehajtási eljárásban érvényesített követelése megfizetésére kellett felvennie. A kölcsön összegének átadására akkor került sor, amikor a végrehajtó felszólította a tartozás készpénzben történő befizetésére, és kilátásba helyezte, hogy ellenkező esetben karácsony előtt - a televízió és a média jelenlétében - foglalni fog az ügyvédi irodájában. A kilátásba helyezett foglalást elkerülendő, a kölcsönt az addig összegyűjtött pénze mellé tette és megfizette a végrehajtónak a követelés teljes összegét. A részben az alperes által kiereszkölt kétszeres fizetés miatti pénzügyi gondjai enyhítése érdekében 2008 januárjában kénytelen volt további festményektől is megválni, de ez sem jelentett a számára megoldást, mert hogy eladósodottsága ne legyen végleges és visszafordíthatatlan, vissza kívánta fizetni a bankhitelt is. A bírói letétből visszakapott összeg és a képek vételára végül együttesen fedezte a bank felé fennálló tartozását. A magánkölcst viszont nem tudta visszafizetni, ezért a 13.500.000 forintot érő L. festmény kikerült a tulajdonából. Az alperessel 2008. december 18-án megállapodást kötött, melyben a kártérítési igényéről nem mondott le. A megállapodásban az alperes elismerte a kétszeres fizetést és vállalta a végrehajtási eljárás során beszedett 2.500.000 forint, valamint kamatai és a perköltség megfizetését.

Az alperes károkozó magatartását a felperes abban jelölte meg, hogy bírósági végrehajtást kért ellene, a kérelme előterjesztése előtt a pénzforgalmi úton érvényesíthető követelését nem kísérelte meg azonnali beszédési megbízással behajtani, elmulasztotta bejelenteni a végrehajtónak a követelés megszűnését, illetéktelen előnyt szerezve visszaélt a végrehajtási joggal, megsértette a magánlakás sérthetlenségéhez fűződő jogát. A vagyoni kárát abban látta, hogy kikerült a tulajdonából az L. festmény, az ügyvédi tevékenységre fordítható idejének csökkenése folytán munkadíjtól esett el, befektetési haszontól esett el azzal, hogy az alperesnek duplán fizetett. Álláspontja szerint nem vagyoni kár is érte azáltal,

hogy a tulajdonjoga korlátozása és az állami erőszakkal való fenyegetettség személyiségi jogait (a magánszférához és az emberi méltósághoz fűződő jogot) sértette. Valamennyi kára az alperes magatartásával okozati összefüggésben következett be, mert ha az alperes nem kéri vele szemben a végrehajtási lap kibocsátását és a végrehajtási eljárás során bejelenti, hogy teljesítés folytán megszűnt a követelése, nem kellett volna magánkölcsönt felvennie, és nem jutott volna abba a helyzetbe, hogy elveszítse a festményét.

A felperes annak bizonyítására, hogy a magánkölcsön célja az alperes felé fennálló tartozás rendezése volt, csatolta a 2009. október 26-án kelt írásbeli nyilatkozatát, valamint **B. M.** kölcsönadó 2008. október 15-én kelt nyilatkozatát. Álláspontja szerint a Pp. 229. §-ában foglaltakra tekintettel a kölcsön célja és a szerződés feltételei nem vitathatók, ugyanis a Városi Bíróság a 2010. január 6-án kelt, jogerőre emelkedett számú ítéletének rendelkező részében megállapította: a hitelező és közte, mint adós között 2007 novemberében, szóban kölcsönszerződés jött létre 2.000.000 forint vonatkozásában abból a célból, hogy a **Pp. Rt.** (új elnevezése: **Pe. Nyrt.**) számára fizetendő tartozását kiegyenlítsse; a kölcsönszerződés késedelmes teljesítése miatt a biztosítékként felajánlott festménye - melynek értéke az ítélet indokolása szerint 13.500.000 forint - **B. M.** tulajdonába került.

Az alperes a kereset elutasítását kérte és a felperes kötelezését a perköltség megfizetésére. Elsődlegesen azzal védekezett, hogy a felperessel kötött egyezsége tekintettel vele szemben további igény nem érvényesíthető. Az érdemi ellenkérelmében a felperes valamennyi tényállítását vitatta. Álláspontja szerint a felperesnek nincs kára és vitás az okozati összefüggés is. A felperes esetében a végrehajtási cselekmények megszokottnak tekinthetők, nem sértik a személyiségi jogait, mivel nem tulajdonít nekik különösebb jelentőséget. Utalt arra, hogy a felperes többeknek tartozott, ugyanakkor nem bizonyította, hogy éppen az alperes felé fennálló tartozására vette fel a magánkölcsönt. Amennyiben a 13.500.000 forintot érő festményt 2.000.000 forint fejében adta oda, akkor az ügylet feltűnően értékaránytalan, melynek következményei az alperest nem terhelhetik. Azzal is érvelt, hogy a letétbe helyezéssel történő teljesítés az adott esetben indokolatlan volt. Álláspontja szerint nem vehető figyelembe bizonyítékként a Városi Bíróság ítélete, mivel az elismerésen alapul.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 120.000 forint perköltséget. Felhívta továbbá a felperest, hogy 15 napon belül leletezés terhével rójon le 150.000 forint illetéket.

Az alperes elsődleges védekezését azért nem látta alaposnak, mert a 2008. december 18-án kötött megállapodásból nem tűnik ki, hogy a felek a per tárgyát képező igényt is rendezték. A letéti és a végrehajtási iratok alapján megállapította, hogy az alperes a végrehajtási kérelmet akkor nyújtotta be, amikor a teljesítési letét még nem volt elfogadva, így a kérelem benyújtásával senkit nem tévesztett meg, jogellenes magatartást nem tanúsított. Nem követett el mulasztást azzal sem, hogy

nem jelentette be a bírósági letéttel történő teljesítést, mivel annak időpontjában a végrehajtási lap még nem volt kiállítva, a letét kiutalásáról sem született döntés és a másik két jogosult végzés elleni fellebbezése sem került elbírálásra. A részjogerőről a bíróság csak később küldött értesítést, mellyel együtt kézbesítették az alperesnek a kiutalási kérelmét elutasító 28. sorszámú végzést is, melyben a bíróság a másik két jogosultat érintő végrehajtói foglalásra tekintettel az alperes részére letett összeget kiutalni rendelte a végrehajtónak. A bíróság e végzése alapján az alperes abba a jogilag abszurd helyzetbe került, hogy a teljesített összeghez nem juthatott hozzá, mert azt más ügyben lefoglalta a végrehajtó. Ilyen körülmények között nem volt elvárható az alperestől, hogy a bírói letéti teljesítést bejelentse teljesítésként a végrehajtónak. A bejelentés egyébként nem is volt szükséges, mert a végrehajtó megkapta a 28. sorszámú végzést és a 7. sorszámú végzés elleni fellebbezést elbíráló másodfokú határozatot, melyből kitűnt, hogy az alperes vonatkozásában a letét elfogadásra került. Figyelemmel arra, hogy a letétben lévő összeget az alperesnek nem utalták ki, sőt a kiutalási kérelme elutasításra került, nem volt tőle elvárható, hogy a végrehajtás megszüntetését kérje. Az azonnali beszédési megbízás benyújtásának elmulasztásával kapcsolatban az elsőfokú bíróság kifejtette: a végrehajtási lap szerint a felperes ügyvédi iroda tagja volt, mely esetben nem az ügyvédnek, hanem az irodának kellett pénzforgalmi bankszámlával rendelkeznie, egyébként pedig a perben nem merült fel adat arra, hogy a felperesnek folyamatosan rendelkezésre állt volna a pénzforgalmi számláján a követelt összeg. Az elsőfokú bíróság mindezek alapján felróható magatartás hiányában tartotta alaptalannak a felperes kártérítési keresetét. Az volt továbbá a jogi álláspontja, hogy a felperes eredménnyel a magánlakás sérelmére sem hivatkozhat, és nem kérheti a Ptk. 84. §-ának (1) bekezdés c) pontja alapján elégtétel adását, mert az alperes a lakásába nem ment be, a Ptk. 82. §-át nem sérthette. Az elsőfokú bíróság további indokai szerint a kereset a kár és az okozati összefüggés bizonyítottságának hiánya miatt sem lehet alapos. A végrehajtási iratok alapján ugyanis megállapítható, hogy a felperesnél ingó foglalás még nem történt, az ingatlanait pedig a másik két végrehajtási eljárásban már lefoglalta a végrehajtó és mindhárom végrehajtási eljárásban egyszerre történt a követelés kifizetése. Az eljárással kapcsolatos költségek a letéti, illetve a végrehajtási eljárás költségeként lettek volna érvényesíthetők, kártérítés alapjául nem szolgálhatnak. A festmény elvesztése miatt állított kárt illetően az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy mivel a perben félként nem vett részt, a Városi Bíróság elismerésen alapuló ítélete az alperes vonatkozásában nem minősül ítélt dolognak (Pp. 229. §). A felperes az elismerésen alapuló ítélettel nem tudja bizonyítani állítását. A harmadik személlyel szemben közokirati bizonyíték létrehozására irányuló, jogvita nélküli, elismerésen alapuló peres eljárás lefolytatása az egyébként sem ellentmondásmentes előadását gyengíti.

A felperes a fellebbezésében elsődlegesen - eljárásjogi szabálysértések miatt - az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új tárgyalásra és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását, és az alperes kötelezését kérte a kamatokkal növelt összegű kártérítés megfizetésére, valamint a perköltség viselésére. Az eljárási szabálysértést abban

látta, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget az 1/2009. (VI. 24.) PK vélemény 2., 3. és 4. pontjaiban foglaltaknak megfelelően a Pp. 3. §-a szerinti tájékoztatási kötelezettségének. A döntése érdemben azért megalapozatlan, mert bizonyította a felróható jogellenességet, a károkozást és a kettő közötti okozati összefüggést, az alperes deliktuális felelősség alóli kimentése viszont nem lehetséges. A fellebbezés indoklásában a felperes előadta, hogy az ítéletben foglaltakkal ellentétben mindig is egyéni ügyvédként dolgozott és 1993. óta folyamatosan rendelkezik pénzforgalmi bankszámlával. Álláspontja szerint a Vht. 6. §-ának (1) bekezdésében írt feltételek fennálltak, nem volt helye bírósági végrehajtás kezdeményezésének, elrendelésének. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a bizonyítékként csatolt nyilatkozatokat, és a Városi Bíróság jogerős ítéletében foglaltakat, melyekkel bizonyította: az alperes 2.000.000 forint helyett 4.500.000 forint elvonásával, majd az őt meg nem illető összeg önkéntes visszafizetésének elmulasztásával hozta abba a helyzetbe, hogy kifejezetten az alperesi követelés kielégítésére felvett 2.000.000 forint kölcsönt nem tudta időben visszafizetni, illetve az L. festmény kikerült a tulajdonából. Hangsúlyozta, hogy az alperes már 2007. június 22-én tudta, hogy megtörtént a teljesítés, ennek ellenére az előterjesztett végrehajtási kérelmét nem vonta vissza, a jogszabály szerint bekövetkezett teljesítésről nem értesítette a végrehajtót. Az alperes a jogszabályi kötelezettségét akkor sem szeghette meg, ha érzése szerint a letéti ügyben nem megfelelően járt el vele szemben a bíróság. A letét kiutalásával kapcsolatos vita és az az abszurd helyzet, melyre az elsőfokú bíróság az ítéletében utalt, nem érinthette Vht. 40. §-ának (1) bekezdésében foglalt kötelezettség teljesítését. Tévesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a kiutalás elutasítása miatt nem volt olyan körülmény a letéti teljesítés kapcsán, melyet az alperesnek a végrehajtó tudomására kellett volna hoznia. A másodszori kifizetés jogellenes elfogadásával az alperes a Ptk. 4. §-ába és 5. §-ába ütköző magatartást tanúsított. A felperes szerint az elsőfokú bíróság az 1997. évi LXVI. törvény 7. §-ában foglaltakkal ellentétesen értelmezte a jogerő fogalmát. A Városi Bíróság a jogerős ítéletében megállapította a kölcsönügylet létrejöttét, célját, és azt is, hogy nem volt képes a kölcsönt visszafizetni, ezért a festménye **B. M.** tulajdonába került.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes perköltség fizetésére való kötelezését kérte. Nem vitatta, hogy az általa kezdeményezett végrehajtási eljárás mellett folyt a bírósági letéti eljárás és ennek következtében kétszeres teljesítésre került sor. Álláspontja szerint azonban a jogvitát a felek egyezséggel lezárták és a felperes által támasztott igény teljes körű kielégítést nyert. Az alperes hivatkozott továbbá arra is, hogy jogszerűen a letéti eljárás keretében nem juthatott volna hozzá a követeléséhez. Pénzforgalmi bankszámlával magánszemélyként a felperes nem rendelkezett, az ügyvédi tevékenységhez kötelezően kapcsolódó pénzforgalmi bankszámlával szemben pedig beszédési megbízás nem volt adható. Az alperes álláspontja szerint a Városi Bíróság ítéletére vele szemben nem lehet hivatkozni, mivel rá a döntés nem hat ki. A felperes visszaélésszerűen kívánja az ott előadottakat valós tényként érvényesíteni. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a jogellenes alperesi

magatartás hiányát és azt is, hogy a felperes a kár bekövetkezését sem bizonyította.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelemben vizsgálta felül, mert annak fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt (Pp. 228. § (4) bekezdés).

A felperes fellebbezése alaptalan.

A fellebbezés folytán elsődlegesen azt kellett vizsgálni, hogy szükséges-e az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése a Pp. 252. §-ának (2) bekezdése alapján. A hatályon kívül helyezésre az ítéltábla nem látott okot, mivel nem történt olyan eljárási szabálysértés, amely miatt meg kellene ismételni az elsőfokú eljárást. Az elsőfokú bíróság a felperes állításával ellentétben megfelelően eleget tett a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglaltaknak. A bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről a 2009. szeptember 16. napján tartott tárgyaláson (5. sz. jegyzőkönyv) teljes körű tájékoztatást adott.

A felperes kártérítés iránti kereseti kérelme nem felelt meg a Pp. 121. §-ának (1) bekezdés e) pontjában foglaltaknak, mert nem jelölte meg, hogy a pénzbeli kártérítésből mennyit követel a vagyoni és mennyit a nem vagyoni kárának megtérítésére. A kereset érdemi elbírálása során ugyanakkor ennek nem volt jelentősége, mert a következőkben kifejtendők miatt az alperest nem terheli kártérítési felelősség.

Az ítéltábla a Pp. 84. §-ának (1) bekezdés c) pontja alapján érvényesített felperesi igényt érdemben nem vizsgálta, mert az e tárgyban előterjesztett kereseti kérelmet elutasító döntés megváltoztatását a felperes a fellebbezésében nem kérte.

Az elsőfokú bíróság a döntéshez szükséges releváns tényállást helyesen állapította meg, az ítéltábla a döntésével az alábbiak szerint értett egyet.

A Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésére alapított kereset elbírálása során abból kellett kiindulni, hogy a felperes csak akkor támaszthat az alperessel szemben kártérítési követelést, ha annak jogsértő magatartásával okozati összefüggésben kára keletkezett. Elsődlegesen ezért azt kellett vizsgálni, hogy bekövetkezett-e a felperes megtéríteni kért vagyoni és nem vagyoni kára. A Pp. 164. §-ának (1) bekezdése alapján e körben a bizonyítás a felperest terhelte.

A Ptk. 355. §-ának (4) bekezdése értelmében kárnak minősül a vagyonban beállott értékcsökkenés, az elmaradt vagyoni előny (elmaradt haszon), a nem vagyoni kár, valamint a hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges kárpótlás vagy költség.

A nem vagyoni kártérítés feltétele a személyiségi jog megsértése. A felperes arra hivatkozott, hogy az alperes magatartására visszavezethető tulajdoni korlátozás, valamint állami erőszakkal való fenyegetettség a magánszférához és az emberi méltósághoz való jogát sértette. A Vht. 5. §-ának (2) és (3) bekezdése szerint az állami kényszer az adós vagyoni jogait korlátozza, az adós személyiségi jogait csak kivételesen, a személye elleni kényszercselekmények esetén érintheti. Az alperes magatartása tehát a felperes vagyonát érintő magatartás volt, de személyiségi jogot kényszercselekmény hiányában nem érinthetett. A felperes személye ellen irányuló közvetlen támadás hiányában nincs lehetőség az emberi méltóság megsértésének megállapítására (BH 2008.12.). Nincs ugyanis olyan adat, mely arra utalna, hogy a felperes vagyonát érintő eljárás áttevődött volna a felperes személyiségét alkotó lényegi tulajdonságok és ismérvek sérelmére. Mindezek alapján nem lehetett az alperes terhére személyiségi jogsértést megállapítani, ennek folytán nincs olyan hátrány, amit nem vagyoni kártérítéssel kompenzálni kellene.

A felperes vagyoni kártérítésként egyrészt a vagyonában beállott értékcsökkenés, másrészt elmaradt vagyoni előny megtérítésére tartott igényt. Ez utóbbi vonatkozásában viszont nem terjesztett elő konkrét tényállást és a kárösszegszerűségét sem jelölte meg, csupán azt adta elő, hogy ügyvédi munkadíjtól, valamint befektetési haszontól esett el. A felperest terhelő bizonyítás hiányában, a rendelkezésre álló adatok alapján ilyen kár bekövetkezését nem lehetett megállapítani. A festmény tulajdonjogának elvesztésére, mint kárra ellenben a felperes alappal hivatkozott. E kár bekövetkezését a Városi Bíróság ítélete alapján tényként kellett megállapítani, mert a Pp. 229. §-ának (1) bekezdésében foglaltakra tekintettel nem vitatható, hogy a felperes által kötött megállapodás alapján a biztosítékként felajánlott festmény **B. M.** tulajdonába került. A kár azonban nem az alperes magatartásával okozati összefüggésben következett be. A felperes azért szenvedett kárt, mert a Ptk. 255. §-ának (2) bekezdésébe ütköző semmis szerződést kötött, ami nem eredményezhette volna a festmény tulajdonjogának elvesztését, és a perben tett elismerő nyilatkozata alapján meg kellett állapítani, hogy a festmény a kölcsönadó tulajdonába került. Az ítélet anyagi jogereje folytán e kérdésben hozott döntést véglegesnek kell tekinteni. A festmény tulajdonjogának elvesztése tehát nem az alperes felé fennálló fizetési kötelezettség teljesítésével, hanem a felperes elismerő nyilatkozatával áll okozati összefüggésben.

A kártérítési felelősség feltételei konjunktívak, azaz bármelyik feltétel hiánya kizárja a kártérítési kötelezettséget. Az alperes jogellenes magatartásának vizsgálata szükségtelen volt, mert annak fennállta sem eredményezhette volna a kár, illetőleg az okozati összefüggés hiánya miatt a kereset teljesíthetőségét.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles az alperes perköltségének megfizetésére. Az ítéltábla az alperest képviselő ügyvéd munkadíját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának

(5), (6) bekezdése és a 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján állapította meg a ténylegesen kifejtett tevékenységhez igazodó mérsékelt összegben. A felperes az 150.000 forint összegű fellebbezési illetékből csak 120.000 forint illetéket rótt le, ezért az ítélet az ltv. 73/A. §-ának (1) és (2) bekezdésében foglaltakra tekintettel - lelet készítésének terhe mellett - felhívta a hiányzó fellebbezési illeték lerovására.

Budapest, 2011. szeptember 6.

Világhyiné dr. Böcskei Terézia s.k.
a tanács elnöke

Dr. Magosi Szilvia s.k.
előadó bíró

Dr. Csányi Terézia Katalin s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: